

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121206539
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121206539.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X, XXX XX O., právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom kancelárie Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, právne zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.903,68 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/104/2021 - 48 zo dňa 24.01.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III.

II. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 06.08.2021 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.903,68 eur s príslušenstvom. V rámci žaloby uviedol, že v konaní vedenom na tamom súde pod sp.zn. 8Csp/188/2020 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa, pričom terajší žalovaný si v uvedenom konaní (v procesnom postavení žalobcu) uplatňoval nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 8Csp/188/2020 - 80 zo dňa 26.03.2021 s dátumom právoplatnosti 06.05.2021, žalobu o zaplataenie 6.135,96 eur s príslušenstvom zamietol, zároveň rozhodol o vzájomnom návrhu, ktorým určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.06.2015 je bezúročný a bez poplatkov, určil že zmluvná podmienka uvedená v časti 8 bod 8.1; v zmluve o spotrebiteľskom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v Dohode o poskytovaní služieb zo dňa 11.06.2015 v bode 7.1 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 06.05.2021.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v pôvodnom konaní 8Csp/188/2020 úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených zákonom č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca z dôvodu bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru a neprijateľných zmluvných podmienkach si musel brániť svoje spotrebiteľské práva v pôvodnom súdnom konaní iniciovaného žalovaným ako dodávateľom, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca v predmetnom konaní svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil svojou úspešnosťou v konaní o zaplatenie nesplatennej časti úveru, o určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, a o neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom v predmetnom konaní si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich práv ako spotrebiteľ. Súd skonštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z., má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z.

4. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, súd s poukazom na všetky okolnosti prípadu a viacnásobné porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumou 200,- eur. V danom prípade vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške úhrad realizovaných nad istinu poskytnutého úveru, keďže žalobca zo sumy poskytnutého úveru vo výške 1.350,- eur v jeho prospech realizoval úhrady iba vo výške cca 200,- eur, a v porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku, či rodinný život. Na základe uvedeného skonštatoval, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 200,- eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu, zároveň odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver uviedol, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odrazujúceho prostriedku ochrany.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 CSP .

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku v sume 200,- eur. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neoznačil žiadne skutočnosti preukazujúce žalovaný nárok. V podanej žalobe žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali výšku finančného zadosťučinenia v sume 1.903,68 eur, ale ani vo výške 200,- eur. Odôvodnenie rozsudku je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a rozsudok je nepreskúmateľný. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôvody, ani dôkazy na ich preukázanie vtom smere, aby si splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti, a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Žalobca od počiatku neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti na základe ktorých sa mohol oprávnené domnievať o danosti nároku v žalovanej výške. Takýto postup potom vedie k tomu, že žalobca nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže. Podľa odvolateľa je nesprávny aj výrok o trovách konania, keďže žalobca nebol v konaní plne úspešný, naopak úspech v podstatnej miere mal žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Žalobca k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

8. Uviedol, že vzhľadom na výsledok základného konania je nepochybné, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom, respektíve osobitnými predpismi, čím bola naplnená hypotéza právnej normy, uvedená v ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd má zo svojej činnosti vedomosť, že aj v súčasnosti napriek tisíciam rozsudkov vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky, finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok, napr. dodatočným generovaním zmluvných pokút po splatení celého dlhu. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je nie len súdom prvej inštancie priznaná, ale aj žalobcom uplatnená suma zjavne nízka. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nie len deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne čo primerané finančné zadostučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo finančné zadostučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Za nesprávne považuje konštatovanie žalovaného podľa ktorého žalobca nemá nárok na náhradu trov konania. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, alebo vyplýva z výsledkov znaleckého dokazovania, tak aj v prípade keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.12.2009 sp.zn. II.ÚS 148/09 -22, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.01.2014 sp.zn. IV.ÚS 599/2013 -60). Poukázal taktiež na závery právnej vedy pri aplikácii ust. § 255 CSP, kde sa uvádza, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo), alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Za podstatné sa považuje to, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Zrejmy je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Vhodným riešením preto je, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

12. Cieľom finančného zadostučinenia je zavŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

13. Hypotéza právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť porušenia práv alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmu.

14. Účelom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný a diskriminovaný.

15. Odvolací súd, v nadväznosti na uplatnené odvolacie námietky uvádza, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

16. Z obsahu spisu je zrejmé, že sa žalobca ako spotrebiteľ v pôvodnom konaní pod sp.zn. 8Csp/188/2020 v postavení žalovaného sa aktívne bránil voči nároku veriteľa (v tomto konaní v postavení žalovaného), pričom úspešne namietal premĺčanie o zaplatenie sumy 1.135,96 eur s príslušenstvom, taktiež namietal, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX. zo dňa 11.06.2015 je uvedená výška poskytnutého úveru 1.500,- eur, pričom v skutočnosti mu bol poskytnutý úver len vo výške 1.350,- eur, a preto je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 26.03.2021 č.k. 8Csp/188/2020 - 80 žalobu o zaplatenie sumy 6.135,96 eur s príslušenstvom zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem skutočnosti, že nárok o zaplatenie sumy 1.135,96 eur s príslušenstvom je premĺčaný vyslovil, že pre chýbajúce povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere platí fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Zároveň si žalobca v pôvodnom konaní protinávrhom v postavení spotrebiteľa uplatnil nárok na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom jeho protinávrhu bolo v celom rozsahu vyhovené. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 06.05.2021.

17. Žalobca ako spotrebiteľ sa aktívnou obranou v pôvodnom konaní domohol svojich práv voči dodávateľovi, a to tak, že žaloba o zaplatenie sumy 6.135,96 eur s príslušenstvom bola v celom rozsahu zamietnutá, zároveň súd rozhodol o jeho vzájomnom návrhu, ktorým určil úver o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu zo dňa 11.06.2015 za bezúročný, bez poplatkov, zároveň určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere v bode 8.1 a v bode 7.1 Dohody o poskytovaní služieb, čím je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

18. K odvolacej námietke žalovaného čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že je len logické a spravodlivé, aby výška vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom odvolací súd nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

19. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca jednak vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, tiež nadržanec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva protinávrhom v pôvodnom konaní. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či z možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

20. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia 200,- eur je postačujúca.

21. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca bol úspešný v pôvodnom konaní pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku bol daný. Podľa názoru odvolacieho súdu priznaná suma 200,- eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd zároveň dodáva, že ustálenie výšky primeraného zadosťučinenia je na základe úvahy súdu, ktorých predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil v bodoch 27 - 31 odôvodnenia, pričom odvolací súd nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia nemožno sa striktne držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila. Vzhľadom však na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom je podľa názoru odvolacieho súdu, súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia vo vzťahu k porušovanému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

22. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol i čo do výroku o trovách konania a toto svoje rozhodnutie aj jasne a zrozumiteľne odôvodnil v bodoch 35 - 37 odôvodnenia rozsudku. Aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s článkom 3 a článkom 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia pretože výška nároku závisela od úvahy súdu. To je prípad prejednávanej veci. Základ nároku ako taký bol daný, a keďže výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu bol správne žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu, čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku I. a vo výroku III. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných i odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).